

RUUSU-RISTIN SYNNYN TAUSTA

RR lokakuu 1970 nro 8

Kohtalo on nähtävästi odottanut minulta suurta henkistä uhrausta.

Olin runsaasti puolentoista vuotta harrastanut teosofiaa ja tuntenut olevani teosofinen totuudenetsijä sydänjuuriani myöten, kun lokakuussa 1895 liityin Teosofiseen Seuraan (sen skandinaavilaiseen osastoon). Seuraavana vuonna (1896) tulin esoteerisen osaston jäseneksi ja sain tutustua Madame Blavatskyn aikuiseen ja häneltä perittyyn esoteeriseen itsekasvatusjärjestelmään. Lokakuussa tänä vuonna oli kulunut umpeen 25 vuotta jäseneksi liittymisestääni, ja olen siis niin sanoakseni viettänyt hopeahäitäni Teosofisen Seuran kanssa.

Tämä pitkä ja vaiherikas yhdessäolo oli luonnollisesti kasvattanut minussa vaistomaista yhteenkuuluvaisuuden tunnetta. Olin miltei identifioinut oman itseni – en ainoastaan teosofian, vaan myös Teosofisen Seuran kanssa. Ja koska tärkeänä tekijänä olin mukana luomassa Suomen Teosofista Seuraa, oli tämäkin toimenpide omiaan kasvattamaan minussa identiteettitunnetta T. S:n kanssa. Ehken liioin niin suuresti erehdy, jos otaksun, että yleinen mielipide oli jokseenkin samalla kannalla. Yleisö oli havainnut, että uskollisesti ja itsepintaisesti olin läpi elämäni palvelut teosofista asiaa, ja sekin oli tottunut erottamattomasti liittämään minun nimeeni enemmän tai vähemmän hämäräperäisen käsityksen teosofiasta.

Oliko siis ihmeteltävää, että olin puolestani tottunut esiintymään niin sanoakseni Teosofisen Seuran nimessä ja teosofisen maailmankatsomuksen tunnustettuna tulkitsijana? Olinhan vilpittömästi etsinyt totuutta ja uskonut jotakin löytäneeni, olinhan mielestäni omilla okkultisilla havainnoilla ja kokemuksilla pääsyyt varmuuteen teosofian perusopeista, ja olinhan tietääkseni

Mestarin omasta suusta saanut tehtäväkseni Teosofisen elämänymmärryksen levittämisen.

Oliko ihmeteltävää, että tämä kaikki oli käynyt minulle rakkaaksi ja että nuoruudesta saakka kuvittelin kerran kuolevani Teosofisen Seuran uskollisena palvelijana? Ja nyt Karma pyysi minulta odottamatonta uhria, pyysi, että luopuisin Teosofisesta Seurasta ja aloittaisin teosofisen elämäntyöni uudelleen alusta.

Miksi niin? Siitä yksinkertaisesta syystä, että sillä käsityksellä teosofiasta ja Teosofisen Seuran tehtävästä, joka minulla on ja jota monet, monet muutkin sekä Suomessa että ulkomailla kannattavat, ei sittenkään näkynyt olevan sijaa Suomen Teosofisessa Seurassa.

Olen useita kertoja Tietäjässä kosketellut tätä käsitystäni teosofiasta, eikä ole tarvis sitä tässä toistaa. Lyhyesti sanoen se tähtää siihen, että teosofinen liike on puhtaasti henkinen liike ja että Teosofisella Seurallakin on puhtaasti henkinen, kasvattava tarkoitus.

Lähemmä kolmesataa T. S:n jäsentä Suomessa liittyi viime kesänä yhteen n. s. okkultiseksi osastoksi kannattamaan yllämainittua käsitystä teosofiasta. Kysymys on sittemmin vain ollut heidän asemansa virallistamisesta Suomen Teosofisessa Seurassa. Mrs. Besant T. S:n presidenttinä lausui kesällä tunnetussa kirjeessään minulle hyväksyvänsä aatteen kahden autonomisen osaston muodostamisesta, kunhan niillä vain oli yhteinen ylisihiteeri. Mitä muuta puuttui siis, kuin että Suomen T. S. olisi jakautunut kahtia!

Sillä tavalla molemmat käsityskannat, sekä „maailmaa parantava” että „okkultinen” olisivat päässeet oikeuksiinsa; kumpikin olisi omalla tavallaan, mutta täysin pätevästi ja auktoritatiivisesti edustanut teosofiaa ja Teosofista Seuraa. Olisiko sen puolueettomampaa ja oikeudenmukaisempaa ratkaisua ollut ajateltavissa?

Ystäväni ymmärsivät heti paremmin kuin minä, että tämä oli välttämätöntä minunkin työlleni. Jos vain toinen kanta oli edustettuna virallisesti Teosofisessa Seurassa, jäi meikäläinen jonkin-

laiseksi yksityisharrastukseksi. Itse en tätä kohtaa heti älynnyt. Mielestäni ei mikään saattanut estää persoonallista teosofista työtäni – olinhan vapaa kirjoittamaan ja puhumaan omassa nimessäni mitä katsoin oikeaksi ja todeksi! Vasta tänä syksynä selvisi minulle, että yhteisen työmme arvokkuudelle oli todellakin välttämätöntä, ettei minunkaan työlläni ollut nurkkaharrastuksen leimaa Teosofisessa Seurassa. Ja kun nyt olen tutkinut itseäni, olen huomannut – kuten äsken mainitsin – teosofian kasvaneen vereeni niin, että aina vaistomaisesti olen puhunut ja aina suunnitellut vastedes puhuvani, jos en suorataan teosofian eli ikuisen viisauden nimessä, niin ainakin Teosofisen Seuran täysin pätevänä edustajana.

Osastojakoajatus ei kuitenkaan saanut kannatusta toisella taholla. „Emme tahdo muodostaa mitään osastoa, pysymme vain yksinkertaisesti Teosofisena Seurana kuten tähänkin saakka,” selitettiin siltä taholta. Ja koska he olivat enemmistössä, olivat he tietysti nykyisen käsityskannan mukaan – oikeassa. Enemmistöllä on valta, ja onhan valta sittenkin käytännössä sama kuin oikeus: sentähden enemmistöllä oli oikein. Me, jotka olimme vähemmistössä, olimme väärässä.

Meillä ei siis ollut oikeutta esiintyä Suomen Teosofisen Seuran nimessä! Minä, joka olin palvellut teosofista asiaa neljänneksivuosisadan, en ollut enää oikeutettu edustamaan Teosofista Seuraa!

Näin ollen ei ollut muuta kuin yksi mahdollisuus jäljellä: laktata Teosofisen Seuran välityksellä palvelemasta teosofiaa ja etsiä teosofialle uusi väline, synnyttää teosofinen työ uudestaan uudessa muodossa. Kun vanha ruumis hylkää, on luotava uusi. Ehkä se sanoma, joka meikäläisten kautta pyrkii esille, onkin täynnä niin uutta henkistä viiniä, ettei sitä enää käynyt kaataminen vanhoihin leileihin!

Senpätähden kutsuin, noudattaen siinä monen T. S:n jäsenen kehoitusta, kaikkia niitä totuudenetsijöitä, Okkultisen Osaston teosofeja, jotka minun kanssani tahtoivat jatkaa henkistä valis-

tus- ja kasvatustyötä uusissa uomissa, liittymään kanssani seuraksi, jonka nimeksi ehdotin: RUUSU-RISTI, Suomen Salatieteellinen Tutkimus-Seura (ruotsiksi: ROSENKORSET, Samfundet för ockult forskning i Finland), ja jonka perustava kokous pidettiin Helsingissä marraskuun 14 p:nä.

Tietäjä, 1920, 8 – 10.